

Ký ức tháng Ba.

H&M

Viết để nhớ về quê hương một thời.

... Sau những lần đọc thư Minh từ nơi đóng quân gọi về Thủy quyết định ra Sơn Công chơi vừa khi niên học chấm dứt. Một sáng Chủ Nhật đẹp trời Thủy và Tâm hẹn gặp nhau ngoài cửa Chánh Tây đón chuyến xe sớm chạy từ Đông Ba ra theo quốc lộ 1. Vì là cuối tuần nên khách toàn là bạn hàng buôn chuyến với những bộ gà vịt, heo ca nhón nháo, những cần xé đầy nhóc chuối, cau, mít, cam đưa qua chuyển về theo tiếng la inh ỏi của người lơ xe. Khi xe chuyển bánh qua cầu An Hòa, cống Ró, Triều Tây... Máy O máy Di yên vị bắt đầu lục cơm sáng ra ăn những ô cơm trắng với những con cá thệ vàng ươm, khô cứng cong mình hay những con tôm rần đỏ au khiến yết hầu của Thủy hoạt động rồi rít làm Thủy phải nghiêng người nhìn ra đường mơ mộng... nhìn trong xe một sinh hoạt đầy sức sống của người dân buôn bán, nhìn hai bên đường những cánh đồng vàng tươi màu lúa. Gió mùa hè đuổi bắt nhau chạy lẫn tẩn trên đầu ngọn trông vui mắt, hơi gió sớm mang theo mùi lúa mới thoảng vào. làm ai nấy dễ chịu nên cười nói huyền thuyên hai đứa cảm thấy vui lây ngó quanh ngó quắt chỉ có mình Thủy và Tâm là thơ ngây áo trắng.

...Thủy tiếp tục đưa mắt nhìn lên dãy núi Trường Sơn chập chùng xanh ngắt màu lá cây rừng, dưới bầu trời xanh lơ ruộng lúa vàng hươm. . đẹp như một bức tranh thủy mặc rồi Thủy mơ màng nghĩ tới một người đang đóng quân nơi chân trời phía Tây xa xăm ấy. Bên cạnh Thủy, Tâm líu lo ca hát: *"Ồ kìà ! Đờì bồng nhiên vui"* làm như hẳn đoán biết tâm trạng của Thủy.

... Qua khỏi Hương trà, Văn Xá, xe dừng lại cho người lên kẻ xuống Thủy nhắm chừng thấy xe gần tới cầu An :lỗ Thủy lớn tiếng nói:

- cho tụi tui xuống xe bên ni cầu.

Xe dừng, hai đứa khoan thai bước xuống nhìn gai con mắt chắc là rứa nên chú lơ xe bai bài:

- Lẹ lên cho bà con nhờ với hai cô nương.

... Đứng nghỉ ngơi một chút vuốt tóc tai áo quần xong là hai đứa cuốc bộ lên làng. Từ quốc lộ vào men theo con đường đất đỏ uốn mình quanh dòng sông Bồ. Nắng bắt đầu lên cao trời trong xanh vo ve tiếng ong, bướm lượn lờ bên những chùm hoa ngũ sắc, những cánh hoa Mua khoe màu bên bụi bờ dọc bờ sông. Tre lá ngọn soi mình xuống dòng nước trong vắt. Mùa Hè sông Bồ có những nơi cạn nước làm trơ ra những đụn cát trắng phau, đẹp.

... Đi được một đoạn đường khá xa sắp sửa leo lên một con dốc bồng dựng Thủy nghe văng vẳng xa xa đưa lại những giọng hát hùng hồn, nhịp nhàng vang vang:

"Ta như nước dâng, dâng tràn có bao giờ tàn..."

Đường dài ngút ngàn chỉ một trận cười vang vang

Lê sau bàn chân gông xiềng một thời xa xăm..."

Máu ta từ thành Văn Lang dồn lại.

Xương thịt này cha ông miệt mài.

Từng ngày qua cười ngạo nghễ ..."

Tim Thủy đập mạnh hồn Thủy lâng lâng... Thủy ngạc nhiên hỏi Tâm

- Ai hát rứa mi ?

Hắn nhìn Thủy cười, đôi mắt đen nhánh nói lấp lửng,

- Chút nữa rồi mi biết.

Tự dưng bước chân hai đứa cùng nhịp nhàng theo giọng hát rồi cả hai bắt nhịp hát theo...Mà Việt Nam quê hương ngạo nghễ là một bản nhạc của Nguyễn Đức Quang đang thịnh hành trong giới trẻ học sinh, sinh viên ngày đó. Lên tới đỉnh dốc Thủy nghe tiếng hát rõ hơn mạnh hơn. Thì ra Thủy đang đứng trên đầu con dốc của ngọn đồi Cổ Bi. Nghe Tâm giới thiệu Thủy đưa mắt quan sát ngọn đồi trên kia với hàng thông già bao quanh. Thấp thoáng dưới những gốc thông là bóng dáng những chiếc áo Hoa Dù. Họ đang quây quần bên nhau cho buổi sinh hoạt cuối tuần. Vừa lúc hai đứa lên tới đỉnh dốc thì cũng là lúc họ chấm dứt buổi sinh hoạt. Một người nào đó trong nhóm họ trông thấy hai đứa đã chu miệng huýt gió um sùm rồi thì cả lô đồng người cùng ùa ra ven đồi đứng trên cao nói vọng xuống giọng Bắc xen lẫn giọng Nam giọng Trung:

- Hỏi Cô đi đường cái quan. Dừng chân đứng lại cho anh ca đôi lời...

- Cưng ơi ! Cưng đi đâu lạc lối ra chốn này?
- Cưng zì à thăm ngoại độ... haha hông phải mô cưng đi thăm ông xã độ.
- Ông xã đây nè cưng.

Rồi những tiếng cười cất lên vang cả ngọn đồi như một phản ứng tự nhiên Thủy và Tâm cùng kéo nghiêng vành nón che mặt

- dị quá mi ơi

Thấy vậy một giọng cười lớn hơn cất lên chọc ghẹo tiếp. Một giọng nói vang to:

- Nữ sinh Đồng Khánh ốt dột rồi tề.

Hai đứa đi như chạy, mau cho qua khỏi ngọn đồi. . .

...Rẽ theo tay trái đi dưới con đường làng im mát bóng tre để vô nhà Ngoại hai đứa vẫn còn nghe âm vang giọng hát của các Anh trong bài hát “Việt Nam quê hương ngọc ngà”...

Tâm nói với Thủy :

- Mấy ôn nớ lính rần rì mà vẫn nghịch không thua chi học trò mi hê!

Ngang qua những nương sắn xanh ngút ngát loang loáng màu tím đỏ của cọng lá dài vươn lên. Đẹp quá quê hương ơi! Theo con ngõ dài hai bên là hai hàng chè tàu được cắt tỉa gọn gàng với cửa ngõ là một vòm cong được uốn bằng giây hoa Nụ Tâm Xuân đang mùa nở nhìn những cành hoa màu xanh biếc đẹp vô cùng khiến Thủy tròn mắt nhìn say sưa. Bước chân vô nhà cái mát rượi từ căn nhà rường với cột kèo láng bóng cho hai đứa một cảm giác dễ chịu. Mẹ Tâm đã đi làm (Cô Mục)... Trước khi đi Mẹ không quên đặt rổ khoai sắn nấu sắn trên chiếc bàn nhà bếp. Mùi thơm của lá dứa màu trắng muốt của những khúc sắn no tròn, màu đỏ ngọt ngào của khoai lang khiến hai đứa nhào vô ăn không kịp thay áo quần.

Thủy cảm thấy cái bụng no nức, mệt thở bèn đứng dậy đến bên cửa sổ nhìn ra vườn. Cau cao ngọn trở buồng, hoa trắng muốt đưa hương thơm dịu dàng, Bưởi đu đưa từng quả no tròn thích mắt, mít đeo đầy cây nứt gai thật là hấp dẫn nhìn khu vườn với đủ loại hoa quả, tràn đầy sự ấm no... Không nói nhưng trong thâm tâm cả hai đứa đều đang mong ngóng một điều không dám nói... Bèn kéo nhau ra vườn kiếm cảnh chụp hình cho thời gian qua mau... Khoảng giữa trưa thì Minh và Huân. xuất hiện... Thủy luống cuống hồi hộp. Nhìn Minh cao to hùng dũng, khuôn mặt cương nghị Huân nhỏ Người hơn da nâu nâu màu nắng với đôi mắt sáng ... Chào hỏi đôi lời xong như thần giao cách cảm. Hai cặp cứ rứa mà kiếm gốc cây ngồi tỉ tê... với những tép bưởi trong vắt ngọt lịm đưa câu chuyện thêm thi vị, đậm đà. Chợt Thủy nghe bên kia gốc cây Ôi giọng Huân ngân nga:

- Nghe Mẹ nói em có về hái ổi. Anh nhìn qua vòm cây lá thối (Hai câu thơ của một tác giả ngày xưa mà nay đã quen tên) ...

Minh nói nói khế bên tai Thủy

- Trúng đài cha nội rồi đó.

Thủy nghe một thoáng buâng khuâng nghĩ thầm “Ôn này làm lính mà tâm hồn đa cảm hê.”

... Nắng dịu dần Huân đề nghị ra sông Bò chợp hình kỷ niệm (rất tiếc những tấm hình chụp chung hồi đó của hai đứa đã bị nhòe nhọt trong trận lụt 1975 (chỉ còn giữ được một tấm duy nhất). Tiếp đó là theo các Anh đi lên ngõ sau để ra đường đất đỏ Hiệp khánh nơi đóng quân của Bộ Tư Lệnh Dù. Hai đứa chỉ đứng xa xa nhìn tới còn nơi đóng quân của hai anh thì tuốt sâu vô trong núi. Ngày vui qua mau rồi cũng đến giờ chia tay hai đứa đứng nhìn hai anh quay lưng trở về đơn vị bóng hai anh khuất dần dưới nắng chiều rưng rưng.

...Xong bữa cơm chiều hai đứa đang thu xếp đồ đạc vô giỏ xách đặng ngày mai trở vô Huế thì bóng Minh xuất hiện làm tim Thủy đánh lô tô.. Đêm đó dưới ánh trăng 16 trước sân nhà Tâm, Minh, Thủy, ngồi uống trà ăn kẹo gừng nói chuyện và nghe Minh hát “Mười sáu trăng tròn ...”

“Những đêm 16 trăng tròn vượt con đường làng đi giữ làng thôn.

Chợt thấy lòng mình thương quá thương tuổi học trò ...”

chừng đến khi thấy trăng đã lặn thấp dưới chân núi trên kia dãy Trường Sơn, nghe Thủy kêu lạnh Minh nói xin lỗi rồi chia tay hai đứa, Minh về nhà ông anh họ của Tâm ngủ lại...

... Thủy lên giường nằm thao thức nghĩ mãi về ước nguyện của Minh... *”Trông chiến tranh chấm dứt được trở về với gia đình giúp Mẹ lo cho đàn em. . và nếu có điều kiện sẽ trở lại trường tiếp tục việc học cho bằng với “cô Tú tương lai “. .* Thủy thiếp đi lúc nào không hay. Sáng hôm sau thức dậy ăn uống xong là hai đứa vội vàng trở về Huế vì sợ nắng lên cao đi đường xa vất vả. Một mùa hè trôi qua êm ả. Bắt đầu cho niên học mới năm cuối của bậc Trung học Thủy làm một thời khóa biểu để học bài cho năm thi khỏi bị dồn ứ, chổng chất và

theo kinh nghiệm của ông anh bà chi bày vẽ Thủy học trước một số môn mà chương trình không có chi thay đổi trong mỗi năm ... gọi là học tử ... Nhìn mấy quyển sách của bộ môn Triết (mà giờ nghĩ lại thấy môn học đó không thiết thực cho cuộc sống nhất là sau ngày đổi đời), học mà té xỉu đêm nào cũng thức đến 1 – 2 giờ sáng rứa mà đêm nào Thủy vẫn không quên chấp tay cầu nguyện cho những người thân trong gia đình đang làm lính cũng như Minh được bình yên vô sự trước khi bấm công tắc đi ngủ.

Mùa Thu 1974, một buổi chiều cuối tuần Thủy đang ngồi cắm cúi học bài bên bàn học giữa nhà thì Thủy linh tính như có ai đang nhìn, Thủy ngước mắt nhìn ra thì đúng y chang anh Minh đang đứng trước cửa nhà nhìn Thủy, Thủy luống cuống đứng dậy bước ra mời anh vô nhà không ngờ nấp sau cánh cửa lớn kế tiếp anh Huân và Tâm cả ba cười xòa rồi cùng bước vô nhà. Ngạc nhiên và bối rối Thủy ngồi cảm như hén. Một lát Minh lên tiếng hỏi thăm về việc học hành thi cử trong lúc Huân lật quyển sách English for today 6 ra đọc, giờ tới rồi giờ lui trang đầu sách dừng lại nơi góc sách bên trên đọc lớn những câu thơ mà Thủy đã viết tự khi mô không nhớ “*Chàng từ đi vào nơi gió cát Đêm trăng này nghĩ mát phương nào ...* “. Vừa ngâm vừa nhìn Minh tủm tỉm cười và nói: Trúng ý hỉ !. Thủy nghe thẹn thùng bèn đánh trống lảng bằng cách nói về chuyện một chuyến bay xảy ra trong tuần trước khi cất cánh từ phi trường Phú Bài vô Sài Gòn thì bị không tặc làm phi cơ rơi xuống nổ ở phi đạo sân bay làm chết mất một số người trong đó có anh của bạn Thủy và một bác sĩ có tiếng ở Huế. Điều đáng nói là ông không tặc lại mặc quân phục của binh chủng Dù... Đại khái Thủy hỏi hai anh nghĩ thế nào khi ông không tặc thuộc về binh chủng của hai anh. Minh nghiêm mặt nói với vẻ không vui rằng đọc báo chí cũng như nghe qua radio anh cảm thấy bất bình... nhưng chiến tranh mà nó có cái phi lý mặt trái và mặt phải, mặc dù đã có hiệp định ngưng bắn tại sao vẫn có chuyện không bình thường xảy ra ... tại anh chỉ là trai sống trong thời loạn chỉ biết làm theo bổn phận người công dân trước mắt là phải bảo vệ an ninh cho người dân được yên bình... hư thực ra sao đang trong vòng điều tra biết đâu người không tặc đó là một kẻ nằm vùng được cài vào với bộ áo hoa dù để hạ thấp tiếng tăm của binh chủng tại anh, dù sao anh cũng cảm thấy bị tổn thương nó làm ảnh hưởng đến danh dự của các anh nói chung và binh chủng Dù nói riêng.

Anh Minh nói một thôi một hồi Thủy ngồi nhìn anh thán phục tài nói năng lưu loát của anh ... Khoảng 4 giờ hai anh chúc hai đứa học hành đỗ đạt cũng là niềm vui của các anh dù sao hai cô được may mắn làm con gái trong thời loạn khỏi phải ra chiến trường được làm dân thành phố nhưng biết chia xẻ nỗi niềm cho tại anh không chi quý bằng. Bữa nay có xe của đại đội đi vô Huế công tác nên tại anh được đi theo hộ tống đồng thời ghé thăm hai cô không báo trước. . Giờ hẹn đã đến anh đứng dậy thẳng người giờ tay chào tui Thủy ra về, giỡn chút xíu cho vui nhé ...

Tháng chạp đã hết. Dân chúng nô nức đón chào mùa Xuân mới. Tâm rủ Thủy mừng 3 Tết đi Sơn công ăn Tết, Thủy nghe tiếc hùi hụi vì Thủy đã lỡ có cái hẹn với con Chung bạn Thủy đi núi chơi chiều mừng 3. (chính trong dịp này Thủy quen Xuân Lê bạn thân của Chung tại Thủy đạp xe lên chùa Tây thiên viếng cảnh xem con heo già có hai nanh và vô làng thăm Cổ của Xuân.

... Ăn một cái tết không có tiếng súng đạn là một điều diễm phúc của người dân trong một đất nước chiến tranh mùa Xuân năm 1974-1975 là mùa Xuân đẹp nhất mà Thủy nhớ hoài. Ra giêng chừng hơn một tháng thì Thủy nhận được thư Minh mời Thủy trong khoảng tuần thứ hai của tháng 3 /1975 “ cố gắng ra Sơn Công dự lễ kỷ niệm mười mấy năm thành lập Chùa dù biết Thủy rất bận rộn học hành nhưng mà nhìn chậu hoa Súng bằng vải của Thủy làm đẹp quá nên rất muốn gặp Thủy kèm thư Minh là giấy của Phật tử chùa Sơn công mời Thủy ra tham dự. Trước đó hai tuần Tâm có nói chuyện với Thủy bản khoản không biết làm cái chi để tặng cho Chùa nhân lễ kỷ niệm, nghe vậy Thủy hào phóng nói với Tâm để đó tau giúp mi. Thủy gặp mấy con bạn thân từ thời lớp 6-9 nay tại hấn đang học bên 12 A và B cùng trường muốn nhờ tại hấn phụ Thủy làm cho chậu hoa Súng bằng vải (dạo đó phong trào làm hoa vải rất thịnh hành) để tặng anh chị em của Chùa, nghe rứa là tại hấn hưởng ứng liền, cả bọn bỏ công một chiều Chủ nhật tới nhà Chung bên hồ Mừng cùng nhau làm chậu hoa lá xanh bông màu hồng cánh sen đẹp tuyệt vời !Làm xong Thủy ra về đi thẳng tới nhà Tâm giao luôn Tâm đón lấy vui mừng cảm động ra mặt rồi cũng trong tuần nớ hấn tìm cách chuyển chậu hoa ra giữ ở nhà Mẹ Tâm vì rứa mà hai anh được nhìn trước nghe Tâm nói từ khi về đóng quân ở đó hai anh mỗi cuối tuần đều đến chùa sinh hoạt đều đặn. Thủy phân vân không biết nên đi không? Rồi đọc lại thư M Thủy mềm lòng nên quyết định ra tham dự còn Tâm tất nhiên là có mặt rồi. Lần này hai đứa rủ thêm được Hồng, Sinh, Lan, Hóa cùng đi.

...Rửa là sáng Chủ nhật 6 giờ cả bọn hẹn gặp nhau ngay chân cầu An hòa, đang đạp xe ra gần trường Trung học Hương trà thì thấy Ba HỒNG chạy Honda từ đâu ngoài chạy vô khi thấy HỒNG, Bác dừng lại gọi lớn tiếng:

- Bé Bé đi mô ra ngoài ni ?

HỒNG dừng lại nói láo:

- Tụi con đi làm bài học cho giờ “trần thuyết” khoảng trưa về.

Ba HỒNG dặn tới dặn lui nhớ về sớm nghe con, coi bộ.... không ổn đó. Tuổi học trò vô tư hồn nhiên lạng lách cười nói không biết chuyện chi sẽ xảy ra đằng trước. Mọi sinh hoạt xung quanh tụi Thủy thấy vẫn bình thường nên vẫn đạp xe theo Tâm ra làng của Tâm lần ni cả bọn đi tắc đường Hiệp Khánh theo sự hướng dẫn của Tâm nên đường đi rất nhanh.

.... Mạ Tâm thiết chu đáo Mạ đã nấu sẵn một nồi xôi với khoai lang cộng thêm dĩa muối mè thơm phức để sẵn trên bàn cho mấy đứa. Ăn xong cả bọn kéo nhau ra chùa liền. Số quan khách tham dự cũng như Phật tử trong chùa đã đến đông đủ Thủy đưa mắt tìm người quen có 5-7 người lính nhưng không có hai ông Minh và Huân. Tâm và Thủy cả hai đều thắc mắc trong lòng mà Mạ thì lu bu nên không tiện hỏi ... Buổi lễ bắt đầu với những nghi thức thường lệ ông Hiệu trưởng trường Tiểu học của xã đại diện Ban tổ chức của chùa giới thiệu chương trình theo thứ tự rồi giới thiệu quan khách đến tham dự cuối chương trình là vị Huỳnh trưởng Phật tử lên nói lời cảm ơn đến các quan khách có mặt trong ngày hôm nay cũng như lòng hảo tâm đóng góp xây dựng chùa về vật chất cũng như tinh thần không quên nhắc đến chậu hoa Súng của các chị học sinh Huế thân tặng, Thủy đưa mắt nhìn chậu hoa đặt nơi chiếc bàn mà các vị quan khách an tọa cảm thấy hài lòng.

.... Buổi lễ kết thúc quan khách được mời ở lại dùng bữa cơm chay thịnh soạn với gia đình Phật tử Thủy ăn mà bụng thấy không vui !!! Mạ Tâm về trước lo công việc y tá. Cả bọn ở lại sinh hoạt với anh em Phật tử cùng với mấy ông lính đóng quân bên cạnh chùa. Mấy anh đến thăm hỏi làm quen, một ông lên tiếng :

- Xin lục vị cô nương cho tại hạ biết quý danh để tiện bề xưng hô

Mấy đứa líu ríu bên nhau e dè không dám nói ... Ông lập lại lần nữa. Diệu HỒNG kể tai Thủy nói nhỏ “Ôn này chắc luyện kiếm hiệp dữ lắm hí?” Rồi bất ngờ HỒNG nổ súng trước:

- Dạ, em tên Diệu Hường.

Thủy mạnh dạn nói tiếp,

- Dạ, em tên Diệu Hoàng. .

Hóa bạn Lan tròn mắt nhìn mấy đứa ngạc nhiên nhưng rồi hấn nhanh trí lên tiếng:

- Dạ, em tên Diệu Hà ...

Riêng Lan và Sinh vì hai cái bằng tên nằm chình ình trên góc áo trắng trinh nguyên nên cứ rửa mà trả lời. Tâm là dân thủ địa miễn bàn. Rửa mà vẫn không qua mắt được một ông nào đó trong mấy anh, Thủy nghe ông cười ha ha và nói:

- Ngộ ha ! Ba. cô ngồi kề nhau tên cô nào cũng bắt đầu với âm H chữ lót là âm D sao lạ vậy cà?

Mọi người cùng cất lên tiếng cười vui. Đến phần giúp vui văn nghệ Tâm hát “Quê mẹ” đáp lại tấm thịnh tình mấy anh lại vang vang với ca khúc “Việt Nam Quê Hương ngọt ngào”.

.... Niềm vui dạt dào tưởng chừng không dứt được thì bỗng dưng từ ngoài cổng chùa Mạ Tâm đạp xe vô dáng vẻ hấp tấp nói nhỏ với mọi người bên kia sông Bồ ở phía Tây Trường Sơn đang đánh nhau (sau này đọc báo mới biết trận đánh xảy ra trên một ngọn đồi mà linh TQLC trấn giữ theo bài viết của CXH trong Tháng ba gãy súng tôi nghĩ vậy) rồi hối bọn Thủy vô Huế gấp cả bọn nghe mà rùng rờ cuống cuống đi về nhà Tâm không kịp chào mọi người theo lời Mạ Tâm vô Huế nhanh chân kéo đường Hiệp Khánh niềm phong (Khi tụi Thủy rời chùa không biết sau đó mấy anh linh Dù như thế nào?) Đúng như rửa khi đạp xe theo đường Hiệp Khánh một đoạn ngắn Thủy thấy bên tay phải cách đường 3 mét trên những thửa ruộng lúa còn xanh chiếc phi cơ đang hạ cánh lưng chừng. Có một đơn vị Dù đang chuyển quân lên máy bay mà Tâm đoán chừng là đơn vị của anh Minh. Thành linh từ bên tay trái con đường hai người lính khác từ đâu chạy ra chặn tụi Thủy lại và khóa tay bảo tụi Thủy quay trở lại đường đã niềm phong, họ đang kéo dây kẽm gai từng cuộn lớn để chặn đường. Thủy chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như lúc này đứa nào cũng nín khe vội vã đi lui tìm đường dọc sông Bồ để ra quốc lộ hú hồn!! Có hai ông Hải quân từ bên kia Sịa chạy vô Huế thấy tụi Thủy, hai ông rề xe lại làm quen (kể cũng lạ giặc tới bên lưng mà mấy ông thấy gái là không bỏ lỡ cơ hội), Thủy kể lễ sự tình và biểu lộ sự khiếp đảm trên khuôn mặt, hai ông an ủi : Tụi anh sẽ tháp tùng mấy cô. . Thủy bắt đầu thấy những chiếc xe đồ đầu từ ngoài Quảng trị, Phong điền chạy vô nhanh vùn vụt người đeo quanh chiếc xe đầy nhóc. Cũng may có hai ông Hải Quân trấn an nên tinh thần bớt lo cả bọn mái miết đạp đầu đến gần cây số 17 thành linh tụi Thủy nghe trên đầu tiếng đạn hoá tiễn hú lên rồi kêu xoèn xoẹt nổ ầm ầm đằng trước không xa tụi Thủy là bao nhiêu. Hai ông Hải quân bảo tụi Thủy dừng lại chổng đại những chiếc xe lên nhau rồi phóng nhanh mình nép người

xuống những đường hào hai bên đường ngồi cách khoảng nhau ... nhắm mắt nhắm mũi tụi Thủy không còn biết đầu vào đầu mạnh ai nấy chạy (giờ nhớ lại nhiều lúc nghĩ tự hỏi lỡ khi đó có chuyện gì xảy ra cho một trong 6 đứa in thì ân hận lắm). Khoảng nửa tiếng sau tình hình mới lắng dịu ngẩng đầu lên nghe ngóng thì thấy hai ông Hải quân từ đâu đẩy xe ra ông kêu tụi Thủy trở lại nhận xe từ tay các ông dựng lên; mấy đứa lí nhí cảm ơn riêng Hóa có lẽ vì quá sợ và xúc động bật khóc sụt sùi hai ông lên tiếng dỗ dành. Tụi Thủy tiếp tục lên xe đi còn hai ông thì vẫy tay chào với lời trấn an chúc lành. .

... Khi ngang qua cây số 17 Thủy thấy khu trại gia binh bị bốc cháy khói đen ngút trời tiếng người la khóc lẫn với tiếng còi xe cứu thương hú lên inh ỏi!! Chỉ biết thảm khốn ơn trên phò hộ cho đoạn đường còn lại tụi Thủy đi được bình yên. Vô tới Huế thì trời sập tối. Bước chân vô nhà Thủy thấy cả nhà đang ngồi ăn cơm dưới ánh đèn điện vàng vọt, Ba Thủy lên tiếng hỏi:

- Con Nhỏ đi làm công chuyện chi về mà tối rứa?

Thủy len lén đi vô buồng ngủ nói lí nhí :

- Dạ đi làm bài trần thuyết !!

Thủy nghe ông căn nhắc "mau ra ăn cơm mà dọn dẹp trần với thuyết, giặt tới bên lưng rồi!"

Lúc ngồi ăn cơm Mợ Thủy dọn đồ ăn uống xong thu xếp áo quần của cả mấy đứa vô chung một túi xách để sẵn hễ khi nào xe tới là mình đi Đà Nẵng chung với vài nhà cùng xóm. Nhưng tối hôm đó đợi mãi không thấy Bác tài trở lại mọi người lao xao luyến luyến. Đêm đó cả nhà vẫn được ngủ một giấc yên bình, sáng sớm Ba Thủy có lệnh cấm trại nên ông đi vô sở làm. Thủy nghe mấy đứa hàng xóm rủ nên cũng cắp sách tới trường qua cổng Vĩnh Lợi xuống ngã ba Nhật Lệ, Thạch Hãn và Lê Huân Thủy thấy một ông Thủy quân lục chiến từ đồn Quân cụ đi ra dáng vội vàng với cái túi xách marine vắt vai, cỡ chừng 25 tuổi lúc đến gần Thủy ông nói:

- Về thôi cưng ơi ! nước mất nhà tan rồi!!

Thủy nghe tiếng giày ông nên mạnh lên mặt đường. Thủy đứng khựng lại mà vẫn nhìn theo bước chân ông thẳng tiến đường Lê Huân sững sốt !! Thế rồi Thủy vẫn đến trường, cổng trường bỏ ngõ sân trường vắng hoe, loe ngoe mấy mạng. Bác Hà đi lại nói :

- Mấy em về đi trường đóng cửa một thời gian. Bác chuẩn bị khóa cổng.

Ba chân bốn cẳng đi về lúc đó mới biết đường không còn rộn ràng như những ngày vừa qua, về tới xóm đã thấy một vài nhà ra đi. Khoảng 2 giờ chiều, một trận pháo xảy ra tiếng kêu nhau ơi ơi. Cả nhà Thủy cứ chun vô chun ra căn hầm bao cát làm sẵn tự mấy năm qua. Thằng em ké út (nay cũng đã 54 tuổi cứ lằng lằng lo cho con chó mực vừa mới sinh được 3 chú chó con hấn đem lót ổ cho mấy mẹ con mực nằm nơi một góc hầm cơm nước đầy đủ lạ kỳ là khi từ Đà Nẵng trở về mấy mẹ con chú mực đi mô mất tiêu mà Ba Thủy cũng không biết. Pháo ngưng Mợ Thủy kêu đi ăn cơm lỡ xe đến không chừng, tới gần chạng vạng nghe tiếng xe đổ trước nhà mấy chị em hân hoan chạy ra thì thấy chú Ni tài xế ông anh rề đi vào nói nhỏ cả nhà ra xe gấp chỉ đem túi xách nhỏ cần thiết và nước uống ông anh rề kêu đi ban đêm để tránh pháo kinh nghiệm từ năm 1972!! Chị Thủy ngồi đợi sẵn trên xe tay bông con nhỏ về lo lắng. Xe chạy trong đêm tối mà Thủy thấy người đi dày đặc các nẻo đường trước khi vô Đà Nẵng chú Ni còn chạy về Thuận An cho ông Anh rề gặp mặt vợ con sợ một điều chi đó chia tay không thấy nhau lần cuối.

Dân và lính kéo về Thuận an rần rần đường sá tắc nghẽn phải 4 tiếng mới về tới đơn vị mà gặp ông anh rề có 10 phút chia tay bịn rịn. Trở lại con đường cũ để vô Đà Nẵng người đi bộ kẻ đi xe kéo đuôi như rồng rắn gần tới đèo Phú gia tiếng đạn hoả tiễn từ trong núi bắn ra "trời kêu ai nấy dạ " Thủy nhìn thấy bên kia ven đường có tới 4-5 người đã ra đi vì đạn pháo kích nằm ngay ngắn bên nhau với những chiếc chiếu đắp sơ sài lên người mà sau này Thủy có thấy lại qua hình ảnh tài liệu !!! Trong hoàn cảnh đó chẳng giúp gì được cho nhau? Ai gặp nạn thì ở lại ai đi cứu đi. Đến gần nửa đêm xe lên tới được đỉnh đèo, chú Ni thiết bình tĩnh đưa gia đình Thủy tới nơi tới chốn. Cảm ơn Chú thiệt nhiều... Dừng xe nghỉ ngơi. Thủy thấy người nằm la liệt trên đèo Hải Vân ai nấy vui mừng dù nằm trên đèo sương đêm thấm lạnh nhưng họ yêm tâm coi như đã vượt qua được một chặng đường. Bên chân đèo có ánh bập bùng từ những bếp lửa mà một đơn vị lính đóng trên đèo họ đã nấu những nồi cơm và canh lớn cho mấy chục người ăn. Họ nấu để giúp cho người dân lánh nạn có miếng cơm lót lòng. Thiệt là cảm động, Thủy nhanh chân chạy lại xin được mấy chén cho mấy đứa em nhỏ ăn thằng em ké út đói là người ăn xong hấn tỉnh táo vờn vai xin nhảy xuống đi ngoài rồi nhìn lên bầu trời đầy sao hỏi Thủy "mình đang ở mô đây chị hè?. Mình đang ngồi trên đỉnh đèo Hải Vân hấn la chơi chới ha ha rứa mà cũng có ngày mình lên đèo Hải Vân ngồi nhìn trời ngó đất.

Xe tiếp tục lăn bánh, vô tới Nam ô trời vừa hừng sáng mặt trời đỏ rực chân trời góc bể, cảnh vật vẫn rạng rỡ mà không biết lòng người đang tan tác! Chạy xe loanh quanh tìm nhà họ hàng trú ngụ ở lại Đà Nẵng gần 10

ngày mong ngóng chờ đợi ai cũng hy vọng Đà Nẵng là nơi dung thân bình yên nhưng không!? hy vọng tiêu tan Huế mất ĐN và một vài nơi khác mất có vài người bật khóc ...<Đồng minh đã tháo chạy>!!!???

...

Mọi người lại tìm xe để về lại Huế. Khi xe dừng trước nhà Thủy nhìn vô cửa thấy Ba Thủy đang lúi húi nấu cơm. Mừng rỡ Ba Thủy chạy ra ôm mấy thằng em xoa đầu, Thủy đi nấu thêm cơm rồi cả nhà ngồi ăn nghe ba kể chuyện bị bắt dưới Thuận An. Ông và bạn bè đồng sở đều bị họ trói quặt tay ra sau cột dính chùm nhau lê lết đi bộ từ Thuận an ra Hòa Mỹ trên trời nắng đỏ lửa dưới đất đường nhựa nóng phỏng căng mà chân thì không đeo giày dép vừa đói vừa mệt lại nghe bên tai tên du kích nhỏ tuổi hơn con mình hò hét mắng mỏ: "Nhục không biết để mô cho hết mà vì nghĩ tời gia đình vợ con nên ai cũng ngậm đắng nuốt cay". Ông nói và cười xòa xòa... Cuộc đời bẽ dâu dâu bẽ, gặp thời thế thế thời phải thế. . !!

Riêng Thủy trở lại trường thấy thiếu bóng bạn bè, người quen không tin tức tâm tư chán chường không thiết tha học hành... Có một đạo nghi học Thủy theo mấy con bạn hàng xóm đi kiếm ăn. Tụi Thủy ra đứng ở Phú Văn Lâu của đất Thần kinh thương nhớ, mỗi đứa một cái trệt đầy nhóc búp bê nhựa, gương, lược, kẹp cài chờ mấy "O Chú Bộ đội" từ ngoài ta vô mua. Tụi Thủy bán hàng chạy như tôm tươi.

H&M.